

42 Когато самъ той Давидъ въ Валомска та книга говори: рече Господь на Господа моего, сѣди ѿдѣсна та ми страна.

43 Доклѣ да тѣримъ врази те ти подъ нозѣ те твой.

44 Давидъ прочее нарича го Господа: и каквѣмъ ѣ сѣмъ;

45 И като слышаше сѣмъ на родъ, рече на оученицы те си:

46 Внимайте себѣ си ѿ книжницы те, който ѣскатъ да ходатъ пременѣни, и ѡбѣчатъ поздравленїа та по торжища та, и да сѣдатъ на първи те мѣста на сокорища та, и да сѣднѣватъ напредъ на вечери те:

47 Който ѣзидатъ кжши те на-вдовицы те, и лицемѣрнѣмъ се молатъ пространнѣмъ: ѡни ѣ да прїиматъ по много ѡсужденїе.

ГЛАВА КЯГ

И КЯТО погледна, Исусъ видѣ когаты те, който фжрлѣхъ дарове те си въ церковно то сокровище.

2 И видѣ и нѣкожъ вдовица сирота, коѣто фжрлѣ тамъ двѣ асприцы:

3 И рече: ѣстина ви говоримъ, зашѣмъ тѣмъ сирота вдовица фжрлѣ най много ѿ сѣмъ те:

4 Зашѣмъ сѣмъ те тѣмъ

фжрлѣхъ въ дарове те на Бѣга ѿ ѡновѣ шѣто ѣмъ артисваше: а тѣмъ ѿ свѣта та скѣдѣсть сѣмъкѣтъ си ѣмѣтъ, шѣто ѣмаше, фжрлѣ.

5 И като дѣмаха нѣкои за цѣрква та, зашѣмъ ѣ оукрашена съ хѣбави камѣнѣ, и съ сосѣды, рече:

6 Тѣмъ шѣто ги глѣдате, ѣе да дѣдатъ дни, въ който не ѣе да ѡстане камѣнь на камѣнь, който не ѣе да се развѣли.

7 И попытѣхъ го, и рекохъ: оучителю, кога прочее ѣе да бждатъ тѣмъ (работы); и коѣ ѣ знаменїе то, кога ѣе да бждатъ тѣмъ;

8 И той рече: глѣдайте хѣбавѣмъ, да се не прелстѣте: зашѣмъ мнозина ѣе да дѣдатъ въ моѣ то ѣме, и ѣе да говоратъ: зашѣмъ азъ самъ: и време то приближи: да не ѣдете прочее слѣдъ нѣхъ.

9 И кога ѣете врани и размѣрицы, да се не оукоѣте: зашѣмъ трѣбѣва да бждатъ тѣмъ напредъ: но не ѣе ѡще тѣмъ чѣсъ скончанїе то.

10 Тогда ѣмъ говореше: зашѣмъ ѣе да стане ѣзыкъ на ѣзыкъ, и царство на царство:

11 И ѣе да бждатъ трѣсове голѣми по мѣста, и глѣдове, и морове, и страшилѣща, и знаменїа голѣми ѿ негѣмъ то ѣе бждатъ.

12 И по напредъ ѿ тѣмъ сѣмъ